

carola loving

OB
SE
SIE

Traducere:
Maria-Teodora Maftel

NICULESCU fiction

Capitolul 1

Molly

2013

Molly nu s-ar fi dus în veci la concertul din East Williamsburg¹ dacă nu ar fi bătut-o Nina la cap.

Nu era tocmai un „concert” – cel puțin nu în adevăratul sens al cuvântului – ci mai degrabă o încăpere dosnică și sordidă dintr-un bar oarecare, unde felurite trupe cântau în weekend pe gratis, în încercarea disperată de a se face remarcate.

Nina chiar se oferise să-i dea de băut lui Molly, doar-doar să o însoțească. Avea să vină și Cash, iar Nina murea de nerăbdare să se culce cu el pentru a treia oară. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși – așa cum mai mereu era – Molly știa prea bine că nu avea nimic mai bun de făcut și că, dacă nu i s-ar fi alăturat Ninei, ar fi rămas acasă în pantalonii ei de trening și, cu porția de Pad Thai² de joi reîncălzită, și-ar fi răsucit furculița în tăietii fleșcăiți, cu certitudinea chinuitoare că, în acea sâmbătă seară absolut minunată și bogată în posibilități – prima din noul an – locul ei era în altă parte.

¹ Zonă din partea de nord-vest a Brooklynului, New York

² Fel de mâncare din bucătăria thailandeză pe bază de tăiței prăjiți

Odată ajunsă în fața barului, Nina a comandat două cocktailuri cu tequila și sifon, făcându-se că nu-l observă pe Cash la celălalt capăt al barului, care bea bere Budweiser în compania tovarășilor săi, râzând cu gura până la urechi și dându-se în spectacol – în opinia lui Molly, într-un mod grosolan.

— Mi-a dat mesaj să mă văd cu el în seara asta, șopti Nina neliniștită, aruncând o privire spre colțul opus al încăperii, unde se afla Cash. Mi-a trimis adresa prin SMS. Ți se pare prostesc că am venit, Moll? Par disperată? Cum arăt?

Părul ciocolatiu îi cădea Ninei în bucle lejere pe umerii dezgoliți și bronzăți până și în luna ianuarie – Molly era mânată de invidie ori de câte ori întrezărea pielea desăvârșită a prietenei sale columbiene. Machiajul luminos îi acoperea pomeții, iar rimelul îi alungea genele bogate. Îmbrăcată într-o bluză de mătase de un roșu aprins și blugi închiși la culoare, Nina arăta – ca de obicei – trăsnet.

— Ești superbă, răspunse Molly, ignorând primele două întrebări ale prietenei sale.

Barul devenea din ce în ce mai aglomerat și mai zgomotos, iar zumzetul tot mai sonor impregna încăperea, tulburându-i lui Molly timpanele. Își aminti de apartamentul cu două dormitoare pe care îl împărțea cu Liz, rămas pustiu pe Strada Withers – erau colege de cameră încă din anul doi de facultate – de porția de Pad Thai din frigider, precum și de eseul de două mii cinci sute de cuvinte pe care trebuia să îl predea până marți, dar pe care nu îl finalizase încă. Molly nu prea mai avea chef de ieșit în oraș în perioada aceea, cel puțin nu în aceeași măsură ca Nina, Liz și Everly. Se cunoscuseră la modestul lor colegiu cu profil uman din Vermont, iar mai apoi se mutaseră

împreună la New York, unde nota lor distinctivă era în continuare spiritul petrecăreț.

În seara aceea, Liz și Everly merseseră până în cartierul SoHo³ la ziua unei fete. Molly nici nu concepea să-și lase prietena de una singură, în condițiile în care știa că era *de-a dreptul* în limbă după Cash, chiar dacă ei i se părea un imatur plicticos, la ani-lumină distanță de Nina. În plus, Molly se cunoștea îndeajuns de bine încât să poată admite că intrase într-o oarecare rutină și că i-ar fi prins bine să iasă mai des în oraș, fie și numai pentru că „în oraș” se întâmplau evenimentele incitante ale vieții și se puteau ivi inspirația și oportunitățile.

După ce a mai comandat un rând, Nina a cerut nota. Barmanul – asemeni multor altor bărbați care obișnuiau să se holbeze la ea fără nicio jenă – a urmărit-o cu privirea pe măsură ce semna nota de plată și i-a făcut cu ochiul.

Când Nina i-a întins lui Molly paharul de tequila cu gheață – de data aceasta doar cu lămâie, fără sifon – Molly a simțit cum prima gură din cea de-a doua băutură îi pulsează în vene, revărsându-i-se în membre în șuvoaie plăcute, aprofundându-se astfel tot mai adânc în atmosfera nocturnă.

— Uitasem cât de mult îmi place tequila, rosti Molly în colțul gurii, care i se arcuise involuntar atunci când se scufundase înapoi în scaunul de la bar.

— Te-ai amețit după numai un pahar? o întrebă Nina, înălțându-și zâmbitoare bărbia.

— Nu-s beată, trase Molly aer în piept, răsucindu-și o suviță din părul auriu ca spicele de grâu. Scuze c-am fost atât

³ Zonă în sudul cartierului Manhattan din New York

de jalnică în ultima vreme. Am fost în lumea mea. Cu gândul la scris. Chiar mă bucur că m-ai scos din casă.

— Mă bucur și eu că te-am scos ca să vezi cu ochii tăi cum mă ignoră Cash în cel mai infect bar cu puțință din Bed-Stuy⁴, bātu Nina cu unghiile proaspăt făcute, de un vinetiu strălucitor, în tejgheaua barului.

— Nu suntem în Bed-Stuy, Neens.

— La cât de departe suntem de râu, e ca și cum am fi.

De nicăieri, Cash a apărut în spatele Ninei, strecurându-și brațul lung și vânjos în jurul gâtului ei delicat, făcând-o pe Molly să-și dea ochii peste cap.

— Bună, fetelor! exclamă Cash cu un zâmbet larg pe față.

Nina radia de fericire, iar ochii îi sticleau de entuziasm, de parcă ar fi avut cinci ani și l-ar fi întâlnit pe Mickey Mouse în Disneyland.

— O mai știi pe Molly? V-ați întâlnit acasă la Everly acum câteva săptămâni.

— Așa cred... răspunse Cash pe măsură ce sprâncenele-i groase i s-au împreunat. Tu ești scriitoarea?

Întrebarea lui o luase pe Molly prin surprindere.

— Nu, sunt... sunt la master.

— Cu specializare în scriere creativă, interveni Nina, dând pe gât restul de tequila.

Cash strânse confuz din buze.

— Numai că nu prea știu ce să fac cu specializarea asta, a adăugat Molly rapid. Poate am să predau.

— Fata asta-i cea mai deșteaptă prietenă a mea, se făli Nina euforică, înfășurându-și brațele în jurul umerilor lui Molly.

⁴ Bedford-Stuyvesant este un cartier din nordul sectorului newyorkez Brooklyn.

— Tu cu ce ziceai că te ocupi? îl întrebă Molly pe Cash.

Chiar când să deschidă gura să răspundă, luminile din bar s-au estompat, iar cineva și-a dres vocea în microfon.

— Doamnelor și domnilor – exclamă teatral o voce masculină – am *deosebita* onoare să îi invit pe scenă pe dragii mei prieteni, care îmi sunt ca niște frați, deosebit de talentații membri ai trupei Danner Lane!

Mulțimea i-a aclamat, iar zona barului s-a eliberat rapid, pe măsură ce zeci de tineri de vreo douăzeci, treizeci și ceva de ani din Brooklyn s-au îmbulzit spre fundul barului, către scenă.

— Ce de oameni, remarcă Nina.

Cash își îndepărtă atunci părul șaten și des de pe frunte.

— Ați mai ascultat Danner Lane până acum? Jeb, tipul care tocmai i-a prezentat pe frații Lane, e unul dintre patronii de aici și e prieten vechi cu ei. Sunt chiar șmecheri – mai nou sunt pe iTunes și Spotify.

Trei tineri – păreau să aibă în jur de douăzeci de ani – au urcat apoi pe scenă. Unul dintre ei s-a retras în spatele unor tobe imense, iar ceilalți doi și-au luat chitarele în mână, poziționându-se în fața tobelor.

— Haideți mai aproape, propuse Cash.

Lăsându-și prietenii la bar, și-a croit drum până în față, străbătând mulțimea compactă, urmat de Molly și fascinata Nina.

— Sunt frați? întrebă Molly cu glas tare, ridicând privirea spre Cash.

— Ei doi sunt frați, țintui Cash cu degetul mijlociu și cel arătător în direcția scenei. Tobașarul și basistul. Celălalt e Jake Danner – chitară, voce. Au crescut cu toții împreună.

Frații Lane semănau între ei. Aveau amândoi părul rar, castaniu, tenul palid și scheletele deșirate. Jake, pe de altă parte, era cel de la care nu-și putea dezlipi Molly privirea.

Totul la el avea culoarea mierii de albine – pielea îi era ca mierea, iar bucelele aurii îi curgeau pe chip pe măsură ce degetele sale ciupeau cu măiestrie coardele chitarei. Când Jake și-a ridicat privirea, Molly i-a remarcat ochii de un albastru pal cufundându-se în ochii ei. Brusc, s-a bucurat că avea douăzeci și trei de ani, că era singură și că trăia în cel mai grozav oraș din lume. Gândurile – care îi erau sumbre și încălcite de ceva vreme – i se limpeziseră brusc.

Văzându-l pe Jake zâmbind larg, Molly a simțit un nod în stomac. Menținându-și privirea ațintită asupra ei, a vorbit la microfon:

— Salutare, East Williamsburg, a rostit el cu vocea cristalină, de o tonalitate desăvârșită, marcată de un ușor accent sudist târăgănat. E sâmbătă, noi suntem Danner Lane și în seara asta cântăm împreună.

Peste ani, când același lucru avea să se întâmple la Madison Square Garden³ – când Jake avea să-i întâlnească și să-i fixeze privirea lui Molly în public, de data aceasta format din mii de spectatori, nu doar din șaptezeci și cinci – le va fi devenit deja obișnuință. Trupa Danner Lane avea să cânte în deschiderea concertului Arcade Fire, avea să urce în topuri – să se avânte spre culmile înalte, să aibă succes – dar Jake avea să aibă în continuare nevoie de Molly, de Molly a lui, cea care îl ținea cu picioarele pe pământ.

Înapoi în East Williamsburg, Jake deschisese gura și începuse să cânte. Linia melodică a unui cântec celebru al lui Elton

³ Stadion faimos din New York

John inundase încăperea, însoțită de cea mai rafinată voce pe care Molly o auzise vreodată.

„Acum știu

Că Harlemul spaniol înseamnă mai mult decât niște vorbe dulci.”

În momentul în care ochii lui Jake i-au străpuns privirea, Molly a simțit în mod subconștient, într-un cotlon ascuns al inimii, că viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

John inundase încăperea, însoțită de cea mai rafinată voce pe care Molly o auzise vreodată.

„Acum știu

Că Harlemul spaniol înseamnă mai mult decât niște vorbe dulci.”

În momentul în care ochii lui Jake i-au străpuns privirea, Molly a simțit în mod subconștient, într-un cotlon ascuns al inimii, că viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna.

drog. Molly nici nu voia să se gândească la ce ar fi putut comenta Meredith pe la spatele ei, dar era convinsă că manifesta un comportament pasiv-agresiv.

— Ei bine, să bem în cinstea bunei creșteri a copiilor noștri, chicoti Meredith, ciocnind mai apoi cu Molly și dând pe gât paharul de șampanie.

Molly suspină, numărând secundele până când avea să poată pleca. Își îndreptă privirea spre camera de zi, care se întrezărea din bucătărie grație spațiului deschis, unde Whitney Cooper stătea tolănită pe un scaun capitonat, în fața unui teanc de cadouri. Pântecul masiv, bombat, i se iveau de sub rochia de un galben pal, cu tăietură sub săni – urma să nască gemene peste o lună. În ciuda faptului că era deja la a doua petrecere tematică pentru bebeluși, darurile erau nelipsite de la picioarele ei.

— Tu nu bei? o întrebă Meredith, ușor panicată, pe Molly, în timp ce îi studia paharul de șampanie rămas neatins.

— Nu pot, scutură Molly din cap, afișând un zâmbet forțat. Duminica după-amiază predau.

— Ah, corect, rosti Meredith. Trebuie să fac cumva să ajung într-una din zile la cursul tău. Atunci îi dau lui Betsy paharul tău. Dumnezeu mi-e martor că femeia asta nu s-ar da în lături niciodată de la încă un rând.

Până să apuce Molly să răspundă, Meredith îi smulsese deja paharul din mână.

Odată cu dispariția lui Meredith, Molly își simți umerii încordați relaxându-se. Se considera norocoasă că într-adevăr ținea lecții de Vinyasa de la ora trei și că nu fusese pusă în situația de a-i mărturisi lui Meredith că adevăratul motiv pentru care nu bea era faptul că joi făcuse transferul

embrionar și primise indicații stricte din partea Dr. Ricci să nu consume alcool, exact ca și când ar fi fost gravidă.

Și poate chiar rămăsese însărcinată, își lăsă Molly imaginația să zburde în mijlocul bucătăriei proaspăt renovate a lui Meredith Duffy, pe fundalul zumzetului de glasuri feminine din jurul ei, care se estompau pe măsură ce speranța îi înflorea în suflet. În sfârșit, un frățior sau o surioară pentru Stella. Molly se gândi la căpșorul bălai al fiicei sale rezemat în pătuț, simțindu-și partea inferioară a abdomenului inundată de căldură. Nu mai erau decât opt zile până când avea să știe sigur.

Sunetul de furculiță zgâriind o farfurie o făcu pe Molly să revină la realitate. Își îndreptă privirea în cealaltă parte a camerei, înspre burta uriașă a lui Whitney, și își zise că cel mai probabil nu rămăsese însărcinată, că ea și Hunter trecuseră deja prin asta de prea multe ori, că se expuseseră unui număr mult prea mare de dezamăgiri, timp în care îi goleau Stellei renta de studii, în încercarea de a-i dăruia un frățior sau o surioară. Se putea considera norocoasă numai pentru că o avea pe Stella, își spuse Molly pentru a mia oară. Avea un copil sănătos și frumos, iar milioane de femei care se confruntau cu infertilitatea ar fi dat orice pentru așa ceva.

Molly luă o pricomigdală roz de pe o tavă albă și se îndreptă spre camera de zi, unde Whitney deschidea cadourile. Se uită apoi la ceas, care arăta două fără cinci. „Încă douăzeci de minute”, își spuse ea, mușcând din fursecul lipicios.

Molly a mai stat puțin la taifas cu Edie Kirkpatrick, care i-a povestit mai mult decât și-ar fi dorit despre numeroasele competiții de golf la care soțul ei avea să participe în vara aceea pe Coasta de Est.

La ora două și cincisprezece, Molly i-a mulțumit lui Meredith pentru o după-amiază atât de plăcută, după care